

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **M. B.**, nar., státní příslušnost t.č. bytem, zastoupené JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem AK 602 00 Brno, Dřevařská 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Odměna právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Alžběty Prchalové, advokátky, se sídlem advokátní kanceláře Dřevařská 25, 602 00 Brno ve výši 5.808,-Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31.8.2012, č.j. byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně včas podala proti rozhodnutí žalobu. Namítala porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a také § 68 odst. 3 správního řádu. Dle jejího názoru se žalovaný dopustil nesprávné právní kvalifikace při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a porušil také § 14 a 14 a) zákona o azylu. Žalobkyně se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu zde stanovené, resp. minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Je přesvědčena, že správní orgán rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, když zamítl její žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, důkazy, které

si opatřil, nebyly úplné. Domnívá se také, že žalovaný si za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o nevztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Žalovaný totiž nedostatečně zkoumal faktickou situaci žalobkyně. Délka jejího pobytu v ČR, skutečnost, že má v ČR partnera – českého státního občana a rovněž i stupeň integrace považuje za okolnost zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu, a to v kontextu jejich potíží na Má za to, že žalovaný nezkoumal důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž tyto za daných okolností zkoumat měl. Správní orgán si dle žalobkyně neopatřil řádné podklady pro výrok rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu na Žalovaný se měl proto zabývat otázkou, zda žalobkyni v případě návratu na z tohoto důvodu nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) zákona o azylu, případně zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Zdůraznila, že pokud jde o odůvodnění rozhodnutí, jeho význam spočívá v tom, že má přesvědčit účastníky řízení o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu. Proto výrok rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zdůraznila, že správní orgán rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, když její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobkyně se na vrátit nechce a nemůže, neboť se obává, že bude ze strany osob, které ji již v minulosti vyhrožovaly a ubližovaly, ohrožena na zdraví či dokonce na životě. Její obavy plynou zejména z jejich jednání před odchodem žalobkyně z Má strach, že by si ji v případě jejího návratu tyto osoby vyhledaly a problémy, kvůli kterým z odešla, by začaly nanovo. Ví, že by před nimi nebyla v bezpečí nejen ona, ale ani zbytek její rodiny žijící na S žádostí žalobkyně a protokolu jsou tyto skutečnosti zřejmé a proto si žalobkyně myslí, že rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve správním spise. Navrhovala proto, aby napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31.8.2012 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobkyně neprokázala nezákonnost tohoto rozhodnutí. Obavy žalobkyně z jednání tzv. mafiánů na nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Jednání dotyčných nebylo zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním politických názorů. Výpovědi žalobkyně si navíc odporují, když na jedné straně uvádí, že byla násilím donucena opustit vlast, na druhou stranu uvedla, že odjet chtěla, protože se chtěla setkat se svým českým přítelem. O neopodstatněnosti obav jmenované a nezájmu „mafiánu“ o její osobu svědčí fakt, že po příjezdu do ČR jí jen vysadili u benzinové pumpy a nijak více nekontaktovali. Žalobkyně dále namítá, že policie v její vlasti není sto poskytnout jí náležitou ochranu. Ani tuto námitku nemůže žalovaný shledat důvodnou, neboť jmenovaná se ani nepokusila vyhledat ve vlasti pomoc. Neučinila tak ani po příjezdu do ČR, dokonce i žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodala bezodkladně po svém příjezdu do ČR, jak se dá u osoby, která se obává o svůj život, očekávat. Žalovaný má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Žalovaný shledal žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou i s ohledem na možnost udělení humanitárního

azyly dle § 14 zákona o azylu. Ostatně sama jmenovaná nevznáší v tomto směru žádnou konkrétní námitku, žádný konkrétní důvod, který by měl být posouzen jako důvod hodný zvláštního zřetele dle tohoto ustanovení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zcela v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný vyslovil všechny závěry jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovování závěru veden. Za nedůvodnou považuje námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobkyni, musela by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaná takovou osobou není.

Žalobkyně i žalovaná souhlasily s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Soud tedy v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.). Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení ust. § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyni. S ohledem na tvrzení žalobkyně bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobkyní a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvaha se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, ani podle § 14 a) ani § 14 zákona o azylu. Z tvrzení žalobce vyvodil správné skutkové závěry, vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 20.8.2012. Uvedla, že opustila v červnu 2012, když sdělila, že k cestě ji přinutila mafie. Bylo to v polovině června 2012 a bylo to tak, že „mafianti“ ji večer nasadili do auta, vpředu seděli dva lidé, žalobkyni dali na hlavu černý pytel, takže nic neviděla a odjeli do ČR. Neví vůbec, přes jaké země jeli, nějaká hraniční kontrola zřejmě proběhla, auto zastavilo, žalobkyně však neví kde, protože vůbec za celou cestu nevystoupila. Na dotaz sdělila, že během cesty nebyla ani na WC, ani se nějak neřešila její strava, večer prostě vyjeli a ráno byli v ČR. Žalobkyně předtím byla už v ČR několikrát, česky mluví a

„mafíáni“ chtěli, aby pro ně pracovala v baru v okolí Brna, blíže k hranicím. Žalobkyně mafíánům za cestu zaplatila, protože sama chtěla jet do ČR. Má zde přítele jménem Marek, s nímž se zná již řadu let. Nic blíže však o něm nechtěla říci, protože to v současné době není její manžel. Dále uvedla, že když přijeli na území ČR, „mafíáni“ ji vysadili na benzinové pumpě, nevěděla však kde a odjeli. Žalobkyně pak stopem přijela do, začala pracovat v baru, v centru Tam jsou pouze česká a slovenská děvčata, mafie tam nepůsobí. V Praze přespávala buďto v klubu nebo u svého syna, který v bydlí. S muži, kteří ji násilím přivezli do ČR, se již nikdy nesetkala, protože pracovala v centru a tam mafie nepůsobí. Na dotaz správního orgánu, jak se „zbavila“ mafíánů, kteří ji přivezli násilím do ČR, uvedla, že způsob, jakým se do ČR dostala nelze považovat za únos. Byl to způsob, jak se do ČR dostat, neměla totiž vízum. Prostě zaplatila a „oni ji řekli“, že za svůj odjezd jim ještě dluží další peníze, proto ji vysadili na benzínce a odjeli. Ví, kde na žalobkyně bydlí. Ona chce zůstat však v ČR, vdát se a nemít už problémy. Zodjela proto, že tam měla potíže.

Na dotaz, kvůli jakým potížím odjela z do ČR, odpověděla, že jí přinutili, přišli za ní, nedali ji žádný čas na rozmyšlenou. Když byla v ČR v minulosti, dala „jim“, dala jim pas, aby jí vyřídili vízum. Žádný vízum ji nevyřídili, musela odjet zpět na Ty lidi zná, zná jejich jméno i příjmení, na to však nikoho nezajímá, není to pro ně žádný „případ“. Proto do ČR s nimi musela odjet.

Na dotaz, zda ji v současné době tito „lidé“ obtěžují odpověděla, že zatím ne a proto žádá o mezinárodní ochranu. Chce být totiž v klidu a vdát se za Marka, s nímž se zná již hodně let. Nic však o něm neřekla, toto odmítala a uvedla, že když přijela v červnu 2012 do ČR a začala pracovat v v baru, Marka tam zahlédla, pouze však jednou, jinak ho neviděla.

Žalobkyně dále sdělila na dotaz, že v případě návratu do vlasti se obává toho, že „uvedení mafíáni“ by jí znovu kontaktovali.

Na dotaz, zda by se mohla v tomto případě obrátit na na policii, sdělila, že si myslí, že tito si dělají, co chtějí. Ničeho se nebojí, je jim jedno i vláda.

Potvrdila však, že od té doby, co je od června 2012 v, se na ni nikdy nenakontovali.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu.

Soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by odůvodňovali udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14 a) zákona o azylu. Na odůvodnění své žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně pouze uvedla, že se obává lidí, kteří ji přivezli do ČR, že by jí kontaktovali. Sdělila také, že na policii na se neobrátila, protože tito lidé se ničeho nebojí. Netvrdila, že by se v případě potřeby nedovolala na pomoci. Uvedla dále, že si chce legalizovat pobyt na území ČR, chtěla by se zde vdát za muže jménem Marek, jehož zná již řadu let.

Vzhledem ke všemu, co žalobkyně uvedla v průběhu azylového řízení, soud uvádí, že ani jeden z důvodu, který uvedla, není podřaditelný pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, dle něhož azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledoval za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodnění strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště

Nic takového žalobkyně v průběhu azylového řízení neuváděla, jediný důvod, který uvedla, bylo to, že ji tzv. mafiáni odvezli z do ČR, uváděla však, že do ČR chtěla přijet, neboť tu předtím již delší dobu byla, chtěla zde žít, pracovat a uzavřít manželství s mužem, se kterým se v dřívější době seznámila a proto i zaplatila

V této její výpovědi jsou velké rozpory, neboť na jedné straně uvádí, že ji do ČR přivezli tzv. „mafiáni“, na druhou stranu však uvádí, že sem chtěla jet a protože neměla vízum, byl to jediný způsob, jak se sem dostat a proto i zaplatila

Žalobkyně tedy neprokázala, že by byla z jakýchkoliv důvodů pronásledována na území že by zde měla nějaké problémy se státními orgány a nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

Uváděla, že při návratu nase obává pouze uvedených „mafiánů“.

Tento důvod soud také nepokládá za pravdivý, není logický, neboť žalobkyně uvedla, že uvedení „mafiáni“ ji vysadili v ČR u benzínky na neznámém místě a odjeli, ona sama pak odjela do kde začala ve středu pracovat v baru a uvedení muži, kteří ji do

ČR přivezli a vysadili na benzince, se od té doby na ni již nikdy nenakontovali a ani ji žádným způsobem nevyhrožovali.

Z toho, co uvedla samotná žalobkyně v průběhu azylového řízení nejsou splněny v žádném případě ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a), zákona o azylu, dle jehož odst. 1 doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR

Nic takového v případě žalobkyně zjištěno nebylo, neboť žalobkyně sama uváděla, že se při návratu na obává pouze uvedených „mafianů“, na druhou stranu však uvedla, že nikdy neměla na území žádné problémy se státními orgány, ani z její výpovědi nevyplývalo, že by měla na území jakékoliv problémy a navíc uvedla, že ona sama se nikdy na orgány policie na neobrátla, přičemž to nezdůvodňovala tím, že měla obavu, že by se jí ochrany nedostalo, ale pouze tím, že „mafiani“ se nebojí ani státních orgánů.

V žádném případě tedy nic z toho, co bylo prokázáno v průběhu azylového řízení, nenasvědčovalo tomu, že by měla žalobkyně být udělena doplňková ochrana.

Žalobkyně ani nesplňuje důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, dle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Žádné takovéto humanitární důvody na straně žalobkyně zjištěny nebyly, žádný důvod, např. špatný zdravotní stav, nebo velmi špatná sociální situace, důsledky v přírodní

katastrofy apod. u žalobkyně zjištěny nebyly. Takže nebyl ani důvod pro udělení humanitárního azylu.

Z těchto důvodů soud konstatoval, že žalovaný správně dospěl k závěru, že na straně žalobkyně nejsou vůbec žádné důvody pro udělení azylu ať již dle § 12, 14 nebo 14 a) zákona o azylu a proto správně byla žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná zamítnuta.

Soud dospěl k závěru, že jediným důvodem, proč žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany je to, že v ČR v dřívější době již pobývala, se životem zde je spokojená, proto si chce svůj pobyt zde legalizovat.

Toto však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl, když žalovaný rozhodl zcela správně, v souladu se zákonem.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, žalovanému nevznikly žádné náklady řízení kromě běžné úřednické činnosti.

Vzhledem k tomu, že žalobkyni byl ustanoven v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. právní zástupce z řad advokátů, má tento nárok dle uvedeného zákonného ustanovení na odměnu za zastupování a hotové výdaje, které v takovém případě platí stát.

Zástupkyní žalobkyně byla ustanovena advokátka JUDr. Alžběta Prchalová, které stát pak je povinen zaplatit odměnu za zastupování, což je odměna za 2 úkony právního zastoupení po 3.100,-Kč a 2x režijní paušál po 300,-Kč, když se jedná o úkony příprava a převzetí věci a účast u soudního jednání. Toto vše pak zvýšeno o 21% DPH, neboť zástupkyně žalobkyně založila do spisu doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 a § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění platném od 1.1.2013.

Celková výše nákladů řízení, které je povinen stát zaplatit zástupkyni žalobkyně JUDr. Prchalové je 2x 3.100,-Kč + 2x300,-Kč, toto zvýšeno o 21% DPH, což je 8.228,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně